

Hartzak ere irristatzen dira

Fernando Garitagoitiari

Pello OTXOTENKO

Irristatzen gara maiz
ibiltzearen ibiliaz
aurrera goazenean.
Horregatik nahiago dugu
lautaden barrena
promenadean abiatzea.
Grina ororen ametsa:
orekan egon.
Baina ametsaren helburua
galerara garamatza,
egoera egonkorra
egonkortasun gotorra
egoskortasun gogorra.
Horregatik aurrera goazenean
ibiltzearen ibiliaz
irristatzen gara maiz.
Hankak begiak baino
azkarrago doazenean
eta mingaina burua baino
azkarrago doanean ere.
Baina irristadarik arriskutsuena
ideiak gogoeta baino
azkarrago doazenean litzateke.
Horregatik marruskaduraren beharra,
galga gogoangarria

arinkeria astirotzeko aztura.
Edonolako traba gainditu behar
heldutasun orekatura iristeko
oinarriaren erdigunea
eror ez dakigun
sarri behar dugu
erditze orenen marruskadura mindua
sortze orenen tratatze ondua
lorpen orenen izerdi landua.

Ez dago puntu finkorik
ez translazioan, ez errotazioan
geldirik etengabe denik geratzen,
hala baieztatu baitzidan
Paristik etorritako artista hark
Foucault-ekin Parisen bertan
bere penduluaren erritmoan
hitz egin ondoren.

Helburu orenen irritsa
ez da erdi-puntua,
oreka lortzea baizik.
Gehiegikerian egonda ere,
oreka amets.
Baina osagairik preziatuena,
magikoetan magikoa,
egoera egonkor guztien
gatibu sekretua:
esfortzuaren ahalmen izerditua.
Esfortzuaren izerdia,
ahaleginaren indarra,
marruskaduraren eragina
lantzeko beldarra.

Tinko eta tente
mantenduko ginateke
hauen agerpena
present bageneuka,
ekinez egina
esfortzuaren ahalegina.

Baina gure giza-baldintza
ezin trukatu edo bira,
onartu behar gabezien ekintza;
marruskadurara kondenaturik dugu
gorputz eta arima.
Eta marruskadurak oharkabean
ematen digu zuhurtziaren bidea.

Ez dezagun bada irristadura bila!
Irrist eta mirrist.
Txirrist eta pirrist.
Tinkoki mantendu bihurtu da zaila.
Irrist eta mirrist.
Txirrist eta pirrist.
Maiz inarosten da bizitzaren ganbila.
Irrist eta mirrist.
Txirrist eta pirrist.

Plantigradoak bagina
irristadurak leunagoak lirateke,
baina jakina,
hartzak ere irristatzen dira.

BROWN SUGAR!

Brown Sugar!
Txokolatzeko izpia
zure hats hezean.
Dasta nahi zintuzket
txokolatina bazina lez,
baina ene eskuen hondarrak
ez dira zure irritsa
aseko duen
mingainaren ondarea
birsortzeko adinakoa.

Tempus fugit etengabean
esku artetik irristan,
eta hortaz konturatzearren
ez ditugu mintzak
behatz tarteetan.
Daliren koadroan, aldiz,
denbora urtu egiten da
edabe edangarria bihurtuz,
urturik den denbora
mugiezina
estutu gabe bertan dirau
fin bezain lerden
mehe bezain eme.

Kalevalaren metrikaren bertsoetan
keynesiarrak bordion ugari topatu
"Honky tonk women" lelopean,
eta maskaraden dantza
harroputz eta ustelean baina
denboraren joan-etorria
aurrera eraman behar
betiere atzekoz aurrera
ergel lelo tentel konjuruari
Sein und Zeit
izaten egon zaitez.

Dena ostotsa, dena orroa.
Dena gorotza, dena garroa.
Garroen estekaz loturik gautza.
Giza garapenaren garroak.
Eta gizakiaren azpildurak
garuneko tolesturen sarguneak baino
ilun eta sakonagoak dira,
izar galduen aterpe beharrean,
hauen nora eze errarian,
Karibdis eta Eszila
labar, hustubide eta estolda direlarik.

Ezin ditugu otoitz sakratuak
kantuz aieratzen diren lez
azukre beltzaranaren garauak
Ortziaren izartegian gehitu,
berriz ere beherantz baitatoz
garro, labar, hustubide eta estoldetara
geurekin batera gorpuztera.
Brown Sugar izatearen ametsa
hori besterik izaten jarraitzen duelako:
ametsaren abestia
bisutsaren ur ezlia.

ITZULPENAK